

Svajonų
ROMANAI

Karamelė

Knygute.lt

NINA SINGH

Jie negali vienas be kito

2022 rugsėjis-gruodis

Nina Singh

**JIE NEGALI
VIENAS BE KITO**

Romanas

Nina Singh,

Her Inconvenient Christmas Reunion, 2020

© Nina Singh, 2020

Šis leidinys publikuojamas pagal sutartį su „Harlequin Enterprises II B.V. / s. à. r. l.“

Visi šios knygos personažai yra išgalvoti. Bet koks panašumas į tikrus asmenis, gyvus ar mirusius, yra visiškai atsitiktinis.

Visos teisės į šį kūrinį saugomos. Šį leidinį draudžiama atkurti bet kokia forma ar būdu, viešai skelbti, taip pat padaryti viešai prieinamą kompiuterių tinklais (internete), išleisti ir versti, platinti jo originalą ar kopijas: parduoti, nuomoti, teikti panaudai ar kitaip perduoti nuosavybėn be raštiško leidėjo sutikimo. Už draudimo nepaisymą numatyta teisinė atsakomybė.

Lina Noreikaitė, knygos viršelio dizainas, 2016

© Shutterstock.com, viršelio nuotrauka

© „Svajonių knygos“, 2022

© Aušra Maksimovienė, vertimas iš anglų kalbos, 2022

ISBN 978-609-03-0842-4

Elektroninė versija © Knygute.lt, 2022

1

Judviem reikia vienas kito.

Zeinas Džofmanas dar kartą perskaitė žodžius, laikydamas oficialų dokumentą rankoje taip stipriai, kad pajuto, kaip skauda kaulų sąnarius. Advokato atsiųstame voke rado asmeninį laišką, maldaujantį suprasti.

Jis nesuprato. Anaiptol.

Kodėl jį tai stebino?

Pats sau atsakė į tylų klausimą. Todėl, kad buvo kvailys – štai kodėl. Užtektinai kvailas, kad patikėtų, jog vienintelis jo šeimos narys, kurį laikė padoriausiu, supratingiausiu ir mieliausiu, su juo šitaip nepasielgs. Na, jis klydo. Ji dėl jo buvo visiškai neteisi. Teisybės dėlei, jo velionė tetutė, kaip vienintelė *Pakrantės uolų namų* vyninės Napos slėnyje savininkė, smogė lyg peiliu į nugarą, pareikšdama savo paskutinę valią.

Už jo lango Manhatano panoramą temdė audros debesys. Prognozuojama pūga artėjo, lyg pranašaudama maišatį jo paties gyvenime.

Kaip visa tai tinka.

Numetęs laišką ant raudonmedžio stalo savo kabinete, Zeinas pasitrynė akis ir ramiai įkvėpė. Negalima juk blogai galvoti apie mirusiuosius, ar ne? Tiesą pasakius, jautėsi nusivylęs labiau savimi nei tetule Mirna. Jis pats neturėjo nė sekundės patikėti, kad bent kažkas laikys jį vertu būti vieninteliu paveldėtoju įmonėje. Net ir ta vienintelė giminaitė, kuri jį priglaudė. O kad būtų įžeistas dar skaudžiau, Zeinas dalijosi palikimu su žmogumi, su kuriuo net nebuvo susijęs kraujo ryšiais. Žinoma, kad Mirna svarstė ir apie kitą šeimos paveldėtoją. Visada taip darydavo.

Jis išspręs visa tai ir ras būdą, kaip viską sutvarkyti. Būtų lengviausia išpirkti kitą akcijų dalį ir tam turėjo išteklių. Nors Zeino šeima visiškai jo nevertino, jis savo jėgomis susikūrė visai sėkmingą imperiją. Žmonės neįvertindavo jo visą gyvenimą. Atvirai kalbant, turėjo pripažinti, kad ankstesnėmis dienomis suteikdavo jiems apsčiai dingsčių taip manyti. Ir vis dar suteikia.

Jų abejingumas truputėlį skaudino. Gerai, labai smarkiai skaudino. Žinoma, jie visi matė, kiek daug per tuos metus jis pasiekė tik savo jėgomis. Ar tai nepakankama priežastis pakeisti požiūrį?

Kaip paaiškėjo, atsakymas buvo *ne*, ir tai aiškiai įrodė laiškas, gulintis ant stalo priešais.

Nepaisant jo sėkmės, tetulytės palikimas atrodė ir kaip didžiulis įspėjimas. Turės dalytis viską per pusę.

Piktai atsidusęs, nuvargęs Zeinas pasitrynė akis, apėjo aplink stalą ir susmuko ant ergonomiškos odinės kėdės. Kas padaryta, tas padaryta; reikės veikti greitai, kad viską kuo skubiau sutvarkytų. Ir taip turėjo daug darbo, bet tik šią problemą įveikęs galės spręsti svarbesnius reikalus.

Ne, be jokios abejonės, turės imtis šios bėdos pirmiausia, ir pats asmeniškai. Teks daug ką aptarti ir suderėti su kitu paveldėtoju, nes niekuo kitu pasitikėti negalėjo.

Judviem reikia vienas kito.

Užrašyti žodžiai aidėjo jo galvoje tetulės Mirnos balsu. Neturėjo žalio supratimo, ką ji sau manė. Jam nereikėjo niekieno pagalbos, kad galėtų būti vyninės vadovu. Iš tikrųjų tai jau turėjo vyninės viziją, kuri buvo visiškai priešinga, nei įsivaizduotų kas kitas, norintis ją valdyti.

Pakrantės uolų namų vyninė buvo nedidelė

ir nuostabi. Netgi nepriimdavo užsakymų internetu, dėl Dievo meilės. Tai reiškė, kad klientai buvo tik vietiniai ir saujelė sezoninių turistų. Tokia veikla buvo beprasmiška ir visiškai nepriimtina šiuolaikinėje pasaulinėje ekonomikoje. Ir čia gerokai pavėluota masinei plėtrai.

Zeinui net nereikėtų verslo paskolos, kad įgyvendintų savo idėjas, nes turėjo tam pakankamai savų išteklių. Galbūt dėl to Mirna priėmė sunkiai suvokiamą sprendimą. Greičiausiai ji suprato, kad Zeinas bus tas investuotojas, kuris išlaikys veikiančią vyninę, nepakeisdamas jos statuso.

Ką gi, jei Mirna taip manė, ji klydo ir neteisingai jį įvertino.

Braukdamas per planšetę, Zeinas surinko savo asistentės telefono numerį, kuri atsiliepė iškart po pirmo skambučio, nors buvo šeštadienio rytas.

- Klara, žinau, kad bus labai sudėtinga prieš pat šventes, bet ar galėtum atšaukti mano tvarkaraštį ateinančioms dviem savaitėms? Turiu skubiai vykti į Kaliforniją.

Stojo ilga tyla - pats suprato, kaip visiškai jam nebūdingai skambėjo šis prašymas.

- Ar tai susiję su velione jūsų teta? - lygiai taip pat nebūdinga ir Klarai, kad ji klaustų asmeninės informacijos.

Zeinas numanė, kad viskas neįprasta.

- Panašiai, - atsakė. - Paskelbė testamentą.

- Suprantu, - šį kartą Klara neištarė klausimo garsiai, bet Zeinas galėjo nuspėti, ką ji manė. Greičiausiai nesuprato, kodėl jis tiesiog nenu-siunčia savo įmonės atstovo išspręsti visų teisinių reikalų, susijusių su turto paveldėjimu, na, dalinio turto paveldėjimu. Juk turi kvalifikuotų viešojo administravimo magistrų ir advokatų, kurie viską sutvarkytų. Bet kad ir kaip viliojamai tai skambėjo, Zeinas žinojo, kad siųsdamas ką kitą pasirinks bailio kelią. Galėjo būti kaltinamas daug kuo, bet niekada nebuvo bailys.

- Paaiškėjo, kad prijungsime dar vieną vyninę prie įmonės, - pasakė Klarai. Kol kas nėra ko leisti į detales, kad jam dar nepriklauso visa nuosavybė.

- Supratau. Parengsiu sutartis.

- Ačiū. Ko gero, pats turėsiu vykti dėl įsigijimo. Dėl įvairių priežasčių... - galiausiai atsakė į neištartą klausimą.

Tyla net spengė. Jo asistentė niekada nesup-

ras, kodėl jis turi ten keliauti pats. O ir kaip galėtų? Ji nežinojo ir visos už to besislepiančios istorijos. O ir nuosavybė nebuvo tokia didelė, kaip galėjo atspėti. Žinoma, kad ne, palyginti su kitomis jo įmonėmis.

Klara nesuprato, kad šis pavedėjimas buvo tik dalis jo palikimo – mažytis žingsnis į pasaulį, kuriame buvo gimęs, bet kuris jo nenorėjo.

Be abejo, teks bendrauti su kitu paveldėtoju tiesiogiai. Visa ši situacija – viena, didelė, jautri ir sudėtinga sumaištis.

Viską dar labiau apsunkino faktas, kad prieš daugelį metų kitą paveldėtoją jis buvo įsimylėjęs.

Kalėdų Senelis tikrai buvo visiškai girtas.

Izadora Verakruz neturėjo nė menkiausios abejonės ir nenutuokė, ką dabar daryti. Viena buvo aišku: ji negali leisti tokios būsenos ponui Rėjui dalyti dovanų. Kodėl jis turėjo prisigerti būtent dabar? Buvo dar tik vidurdienis, tačiau ji suprato, kad išgėrinėjimai dienos metu vargu ar buvo neįprastas dalykas Napos slėny.

Be to, negi jis visas dienas turėjo būti apsvaigęs? Šiuo metu nemažai vaikų degustacijų kambaryje stovėjo eilėje, laukdami pasėdėti

Kalėdų Seneliui ant kelių, nusifotografuoti ar gauti simbolinę dovanėlę.

- Dieve, jis girtesnis už žiurkę viskio statinėje, - tarstelėjo Paula, atsistojusi šalia Izės. Abi su siaubu stebėjo, kaip ponas Rėjus pasilenkė užsirišti batų raištelių ir vos nenusivertė. - Jis negali toks eiti, Ize!

- Žinau, - giliai atsidususi atsakė. - Jaučiu nuo jo sklindantį tvaiką iki pat čia.

- Negali sutikti jo tokio išleisti pas vaikus, - pakartojo Paula vėl, nors buvo aišku kaip dieną.

- Žinau, - pakartojo Izė.

- Ar mes turime atsarginį planą?

Dar ne. Bet Izė jau buvo sugalvojusi vieną. Kai Mirnos nebeliko, ji tapo pagrindine vyninės valdytoja ir visa atsakomybė krito jai ant pečių.

Patikslinimas: oficialiai ji buvo ne tik pagrindinė valdytoja, bet ir pusės dalies savininkė. Ir nesitikėjo jokios pagalbos iš savo vadinamojo partnerio. Zeinui Džofmanui ši vieta nerūpėjo. Nesilankė čia daugybę metų. Be jokių abejonių, jis ėmėsi tyliojo partnerio vaidmens ir įsikūš tik tam, kad ją sunervintų.

Jam visada tai sekėsi.

- Turiu pasirūpinti tuo pati, - tarė atsakydama į Paulos klausimą.

Paula nusišaipė:

- Neįsižeisk, bet tu tam netinki. Būsi prastas Kalėdų Senelis.

Izė suprato, kad Paula sako tiesą.

- Gali būti. Bet manau, kad galiu būti jo padėjėjas elfas, - griebė draugę už rankos. - Tu eik ir pasirūpink ponu Rėjumi. Nusivesk į virtuvę ir išvirk kavos. Stiprios kavos.

- Ką ketini daryti?

- Persirengsiu. Kažkur tarp gausybės kalėdinių dekoracijų ir niekučių, žinau, yra mažiausiai vienas elfo kostiumas.

Paula jai žvaliai linktelėjo ir nulėkė vykdyti nurodymų. Vargu ar didelis puodelis kavos padės - Rėjus vis dar atrodė girtas. Po kelių valandų vyrui tikrai labai skaudės galvą.

Kol Izė surado ir įsispraudė į elfo kostiumą, nebesijautė esanti tokia kilniaširdė neatsakingam Kalėdų Seneliui. Pirmiausia tas žalio veltinio kostiumas buvo jai dviem dydžiais per mažas. Niekada nebuvo smulki, tad jos dailios kūno linijos priešinosi ankštiesiems aptemptiems drabužiams. Žaisti Kalėdų Senelio padėjėja nebuvo tarp jos šios dienos darbų.

Pakrantės uolų namų vyninėje šis renginys vykdavo kasmet, o Rėjus būdavo Kalėdų Seneliu jau kelinti metai iš eilės. Kodėl jis būtinai turėjo išsirinkti šiandieną, kad prisigertų?

Atsidususi iš nusivylimo ir tyliai melddamasi, kad ta pigi kostiumo medžiaga atlaikytų kelias valandas, Izė išėjo pasisveikinti su vaikais – jie greičiausiai bus labai nuliūdę, kad Kalėdų Senelis nebepasirodys.

Ir buvo teisi. Kai pasiekusi degustacijų kambarį pasisveikino su pirmuoju vaiku, ją pasitiko pikti žvilgsniai. Niekas nenorėjo fotografuotis su elfu, vilkinčiu per mažą kostiumą. Tik simbolinė dovanėlė šiek tiek praskaidrino nusivylimą. Girdėjosi tėvų niurzgėjimas apie laiko švaistymą ir kad verčiau jau būtų važiavę į prekybos centrą.

Izė galėjo numanyti, ką jie visi galvoja. Tai buvo pirmasis jos renginys po Mirnos mirties ir jai visiškai nepasisekė. Kai paskutinis vaikas nenoriai pagriebė savo dovaną ir išėjo, Izė vos neverkė. Neparduotas nei vienas butelis vyno.

Izė pasiilgo Mirnos, nes ši buvo kur kas daugiau nei darbdavė. Ji tapo vienintele ir patikimiausia Izės drauge nuo vaikystės, vietoj tėvų, kurių ji visada ilgėjosi.

Nusiplėšusi nuo galvos elfo kepurę, ja lyg nosine nusišluostė akis ir nosį. Nelemtas kostiumas. Ji vos galėjo įkvėpti. Keliaus tiesiai į šiukšlinę, kai tik jį nulups.

Staiga prasivėrusios durys įleido šalto oro bangą. Kas dabar? Degustacijų kambarys vis dar buvo nesutvarkytas, ji turėjo nueiti ir pažiūrėti, kaip ten Rėjus, ir nebeištvers, jei teks dar bent porą minučių tūnoti šiame siaurame kostiume.

- Regis, žaislai baigėsi, - neatsisukusi tarstelėjo naujai įėjusiajam. - Ir tikriausiai nenorėsite nuotraukos.

- Priešingai, - suskambo gilus, vyriškas ir per daug gerai pažįstamas balsas. - Norėčiau nuotraukos. Esi pats žavingiausias elfas, kokį yra tekę matyti.

Izė sustingo, negalėdama tarti nė žodžio. Nebuvo jokių abejonių, kieno šis balsas. Būtų pažinusi jį visur, nors praėjo daug metų, kai girdėjo jį paskutinį kartą. Zeinas Džofmanas. Tarsi diena jau ir taip nebūtų velniškai bloga.

Kodėl, po galais, taip pasakė?

Zeinas norėjo nuryti išstartus žodžius tą pačią minutę, kai jie nuskrido jam nuo lūpų. Žinoma,

Ji atrodo žavingai. Visada tokia buvo. Bet vis dėlto jam nederėjo taip sakyti. Tam nebuvo jokio pasiteisinimo. Tiesiog sutriko įėjęs ir išvydęs ją nuo galvos iki kojų apsirengusią tuo žaliu veltiniu ir apsiavusią smailianosėmis šlepetėmis. Medžiaga aptempė ją pačiose reikiamiausiose vietose. Jos tamsūs, banguoti plaukai krito prabangiomis garbanomis ir įrėmino širdelės formos veidą. Po perkūnais, laikui bėgant ji tapo dar gražesnė. Nors manė, kad yra pasiruošęs ją pamatyti, išvysti ją tokios neįprastos išvaizdos, vaizdžiai tariant, buvo lyg smūgis į paširdžius. Kas galėjo pagalvoti, kad elfai gali būti tokie patrauklūs ir gundantys?

Vis dėlto jis turėjo būti daug profesionalus. Atmetus praeities istoriją į šoną, faktas, kad jie dabar buvo verslo partneriai, ir turėjo užkirsti kelią flirtui. Geruoju ar bloguoju.

Sprendžiant iš į jį mesto veriančio paniekos žvilgsnio, šis momentas neabejotinai priklausė antrajai kategorijai.

Zeinas atsikrenkštė ir pamėgino dar kartą:

- Labas, Ize.

Dabar, kai aiškiai galėjo matyti jos veidą, pasijuto dar didesniu šunsnukiu dėl to, kaip su ja pasisveikino. Ji aiškiai buvo nusiminusi....